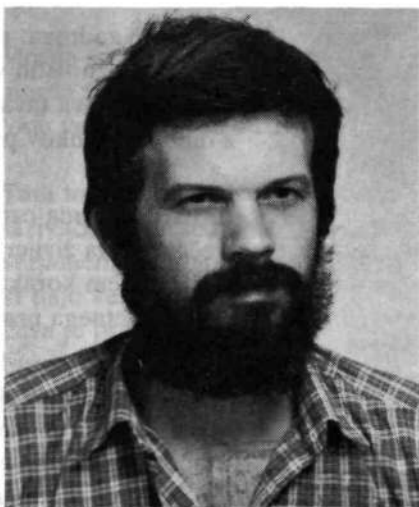

2. POGREBEC: Na to se pije! (*prideta do groba, 1. pogrebec vrže malo rakev zviška v jamo, da zadoni*)
1. POGREBEC: Ta je bil lažji od otroka, niti pet kil ni imel. (*2. pogrebec se razgleduje po sosednjih grobovih*)
2. POGREBEC: Poglej, poglej, saj je s tistim grobom, ki je bil odprt, vse v redu?
1. POGREBEC: Ja, saj sem vedel, malo preveč sva se ga nažrla, to bo.
2. POGREBEC: Samo jaz ne vem, kako bi drugače zdržal, če ne bi spil dveh požirkov, kozarcev.
1. POGREBEC: Prav imaš, kaj ljudje vedo, kako težko delo opravljava. (*zasipata grob socialca*)
1. POGREBEC: Vidiš, tudi za tem ni bilo nikogar na pogrebu.
2. POGREBEC: Ja, taki časi so, ljudje niti na smrt ne dajo nič več.
1. POGREBEC: Vseeno jim je.
2. POGREBEC: Prekletu vseeno. Zdaj pa bi bilo treba poglobit naslednjo jamo. Imaš mere. (*se lotita kopanja sosednje jame*)
1. POGREBEC: Ti, a misliš, da bo dva trideset dovolj?
2. POGREBEC: Seveda bo, kaj da ne.
1. POGREBEC: Res ne vem, zakaj se več ljudi ne da sežgat?
2. POGREBEC: Ah, kaj jaz vem, morda zato, ker bi radi, da kaj ostane od njih. (*tema, oba pogrebca sedita pri odprtem grobu, sij sveč, sence, križi, angel nekje pod nebom*)
- ANGEL (*krik*): Mir, samo mir bi rad! (*tema, zastor*)

Pod stenami Šavranije

(namenjeno Slovenski Istri
in prijatelju Marjanu)

Edelman
Jurinčič

Najine besede so bile preproste
in sledile so glasu
in tišini istrskih kostanjev.

Vidiš, duši nama trepetata
v tej oddaljeni membrani,
v tem prekitem vzdušju
sredi julijskega popoldneva.

Vedoč za pot pod stenami Šavranije
sva si prihajala nasproti
bliže in bliže najine osamljenosti.

Pa vendar, ali se nisva
na tej oddaljeni poti
daleč v istrski pokrajini
zavedla možnega preziranja?

Morda naju niso dovolj poučili,
morda nama niso povedali o temah,
ki sva jih odkrivala pred vrati!?

Ne! Ni bilo za naju,
ko nama je razkazovala dolino,
ko nama je odkrivala globino,
ko nama je prihajala tako blizu!

In potem zadrega: prav vedno
sva bila blizu tistih videnj,
prav vedno sva tavalala tam okoli
z dihom ostankov preteklosti.

In Istra je nama oznanila:
srečala bosta življenje in sanje
in ob mojem koraku
dotik poletnega prahu.

Nevzdržno sva prihajala pred
njena vrata in stiskajoč
tisoč spoznanj sva pela:
več, še več, potrebujeva še več!

Zdrsnila sva v čas s počasnimi
meritvami, v čas z večnimi
improvizacijami.

Predrzna ali nesramna!
Najlepše besede si nama vzela!
Nisi jih pustila zoreti!
Zdaj so stvari pretežke,
izginjajo z občutkom utrujenosti.

(v dnevnik tega večera: zdaj
so stvari samo beležke,
daleč od razmerja med nama)

Ti si odšel in pustil preteklost
za kruto prihodnost.
Sam pa sem našel stara pisma
in pričel z branjem
prekrito igro spomina.

Megla nama je vkliknila:
utonita!

(v dnevnik tega večera: moja
noč je minila v vinu
bolečine
moje oči
so utrujene)

Morda so bili dotiki,
morda so bila odprtja,
toda večeri so brez odziva.

Tudi tokrat, ko nama ni do
skrivnostnih besed,
verjamem v skrivnost,
ki naju veže.
Istra je prazna najinega
hrepenenja,
je prazna najinih besed,
ki jih vztrajno skrivava
zase.

Najina je, najina je!
Uživajva v njenih globinah!
Tako nama, počasi, počasi
le odpira oči.

Sediš v svoji prevzetnosti
 kot veliki Bog
 se v večnost naslanjaš . . .
 kakšno mnenje nama boš napisala,
 kakšno zgodbo naj zgradiva
 in kako naj se interpretirava?

Kaj pa če bi prišla na rob
 tvojega iskanja?
 Kaj pa če bi uspela
 zazreti in se dotakniti
 tvoje skrivnosti?
 Ali bi zmogla vsega dojeti?!

Skrijva vsa najina nagnjenja,
 skrijva vso najino sedanjost,
 skrijva ves najin napuh!
 Postaniva otroka,
 ki sta od vsega že
 na koncu poražene poti.

Morda je to molitev.
 Kadarkoli se bova odločala
 za pot,
 potegniva vase horizonte
 in ko bova prišla tja,
 ni treba zdrnitve
 v petju nobene vsebine.

(Tokrat sem sam. Ves večer
 so me motili njeni glasovi
 in ves večer sem pisal pesmi.
 Tokrat so bili motivi veliki.)

Vse, kar sem napisal, so bile stvari,
 ki sem jih nosil v pobočjih
 Šavranije.
 In veter, ki je obrnil dušo,
 so bile besede, besede, besede . . .

Šavrinški hribi na jesen 88